For movables which he denied

אמטלטלין דכפריה –

Overview

The גמרא cites two versions of the ruling of the נהרדעי regarding writing a הרשאה הרשאה (אורכתא). The first version is that we do not write a מטלטלין (because it is not in his possession), and the second version is that we do not write a הרשאה for if the litigant (who is in possession of these מטלטלין) denies that it belongs to the original owner (who wishes to write the הרשאה in order to retrieve them). תוספות discusses the practical ruling that is relevant nowadays.

- כתב רבינו חננאל דהאידנא נהגו לכתוב אורכתא אפילו אמטלטלי דכפריה וטעמא לא ידענא אפילו כתב רבינו חננאל דהאידנא נהגו לכתוב אורכתא מטלטלין wrote that nowadays the custom is to write a מטלטלין even for מטלטלין but I (the בעל התוספות) do not know the reason why we do so –

תוספות offers an explanation for the ruling of the הוספות:

רבינו תם מפרש דטעמא דהלכתא כלישנא בתרא² דסוגיא דגמרא כוותיה - α And the ר"ת explains that the reason we write a הרשאה even on מטלטלי דכפריה is because the ruling is like that latter version of the גמרא, for the גמרא elsewhere agrees with this latter version. תוספות cites his proof-

דבשבועות³ (דף לג,ב ושם) דייק טעמא דמשביע⁴ עליכם דאיש פלוני כהן הוא - For in מסכת שבועות infers; 'the reason he is exempt from a קרבן העדות is because he said to a potential witness, 'I adjure you to testify that a certain person (a third party) is a כהן', which is not a monetary issue -

הא מנה לפלוני ביד פלוני חייבין והא קתני סיפא⁵ עד שישמעו מפי התובעי - הא מנה לפלוני ביד פלוני חייבין והא קתני סיפא של However if one said to a potential witness, 'I adjure you to testify that a certain person owes another person a מנה, and they refuse to testify (and they could have testified), the rule is they are obligated to bring a קרבן העדות, but how could this be

¹ See previous תוס' ד"ה לא.

² The apparent difference between the two versions is that according to the first version we do not write a הרשאה for at all (even if the litigant does not deny the ownership of the claimant), because it is not ברשותו. However the איכא דאמרי reject this ruling (there is no problem of אינו ברשותו in order to write a הרשאה), they only disallow writing a מטלטלי דכפריה on הרשאה, but not on other מטלטלי דכפריה.

³ The תורה writes in (ויקרא ה,א) איניד ונשא ענונו (ויקרא ה,א). That one who withholds testimony and swears falsely that he does not know testimony, transgresses a sin and is required to being a קרבן עולה וירד. The משנה there excludes testimony which are not of a monetary nature, like testifying that someone (else) is a כהן.

 $^{^4}$ The הגהות הב"ח amends this to read, דמשביע עליכם (instead of דמשביע עליכם).

⁵ לה.א

⁶ In the inferred case mentioned above, it was a third party that adjured them to testify that מנה לפלוני ביד פלוני ביד פלוני העדות, and nevertheless the inference from the משנה was that the הייב are קרבן העדות.

since the משנה taught in the סיפא are not liable for the משנה unless they hear the request to testify from the mouth of the claimant'. The גמרא there answered -

אמר שמואל בבא בהרשאה והא אמרי נהרדעי לא כתבינן אורכתא אמטלטלי - אמר שמואל said that the case is where the third party who adjured the שמואלי came with a from the claimant (so he is considered as if he is the claimant). The גמרא there asked, how could he have a valid הרשאה, but the נהרדעי said we do not write a גמרא on מרא there answered -

הני מילי⁷ דכפריה אבל לא כפריה כתבינן וכן בפרק יש בכור⁸ (בכורות דף מט,א) - When did the מטלטלין say that we do not write a הרשאה that is only if the litigant denies owing the מטלטלין, however if he is not denying it, we do write a מרא on מטלטלין, and this is also found in פרק יש בכור. We see that the גמרא מרא of the נהרדעי of the נהרדעי (ל"ק of the בהרדעי of the נהרדעי of the בכור מיש בכור ווכן אוני בכור מון אוני בכור וויך אוני בכור מון אוני בכור וויך אוני בכור מון אוני בכור וויך בכור וויך אוני בכור וויך בכור וויך אוני בכור וויך ב

וכיון דהלכתא כלישנא בתרא⁹ אם כן אפילו כפריה כתבינן - So since we see from the גמרא that the הלכה is like the latter version (that we can write a מטלטלין דכפריה on מטלטלין הרשאה - מטלטלין אור הרשאה - מטלטלין הרשאה הרשאה הרשאה - מטלטלין הפריה מטלטלין הרשאה - מטלטלין הר

- ישנא בתרא מפרש טעמא דלא כתבינן אמטלטלין דכפריה משום דמיחזי כשיקרא דהא לישנא דהא לישנא בתרא מפרש טעמא דלא דלא פרי אוד דהא מטלטלין מטלטלין מטלטלין אוד מטלטלין פרי אוד הרשאה הרשאה הרשאה, because it appears like a falsehood -
- $-^{12}$ דליתא לדרב פפי דאמר האי אשרתא דדייני דמיכתבא מקמי דלסהדו סהדי אחתימות ידייהור דליתא לדרב פפי דאמר האי אשרתא דדייני דמיכתבא מקמי דלסהדו לדרב פפי דאמר האי אשרתא דדייני דמיכתבא מקמי דליתא לדרב פפי דאמר האי אשרתא דדייני דמיכתבא מקמי דלינו איני דמיכתבא לדרב פפי דאמר האי אשרתא דדייני דמיכתבא מקמי לדייני דמיכתבא מקמי לדייני דמיכתבא מקמי לדייני דמיכתבא מקמי לדייני דמיכתבא מקמי דייני דמיכתבא מודי דייני דמיכתבא מקמי דייני דמיכת המקמי דייני דמיכת המקמי דייני דייני

_

 $^{^{7}}$ The מילי הגהות amends this to read מילי היכא (instead of מילי הכפריה).

⁸ See footnote # 24.

 $^{^9}$ This means that we do not accept the ruling of the לישנא that a הרשאה cannot be written on something which is not in his possession, rather this is of no concern.

¹⁰ He writes in the הרשאה that he is transferring the ownership of the disputed מטלטלין to his agent (the מורשה). However we do not know that the מרשה has any rights in these מטלטלין, perhaps the litigant is correct and it does not belong to the מרשה, so how can he transfer it to the מורשה if it does not belong to him?! This seems like a lie!

¹¹ We accept the ruling of the לישנא בתרא לישנא that a הרשאה can be written even for something which is not in his רשות. We, however reject the concern of the ל"ב that we are concerned for מיחזי כשיקרא, rather we are not concerned for מיחזי כשיקרא, as תוספות continues to prove that מיחזי כשיקרא is of no concern..

 $[\]Gamma^{12}$ maintains that if the דיינים wrote up the text of their authentication of the signatures on a document, before the witnesses came to authenticate their signatures, that document is invalid, even if the עדים signed it after the authenticated their signatures. The reason is that the document, which states, 'we have seen and authenticated the signatures' is a false statement, since when it was written the signatures were not authenticated. We however do not accept the ruling of Γ , and we maintain למיחזי כשיקרא לא חיישינן!

פסולה משום דמיחזי כשיקרא -

Is invalid, since it is מיחזי כשיקרא; we do not accept s'בפי' ruling, rather we are not concerned for מיחזי כשיקרא.

מוספות asks:

ואם תאמר כיון דלא חיישינן למיחזי כשיקרא אם כן בשבועות (דף לג,ב) ובבכורות (דף מט,א) -And if you will say, since we are not concerned for מיחזי כשיקרא, so therefore in - בכורות and מסכתות שבועות

כי פריך 13 מנהרדעי דאמרי לא כתבינן הוה ליה למימר דליתא When the גמרא asked, based on the ruling of נהרדעי who say, 'we do not write a on מטלטלין (דכפריה), the גמרא should have answered that this ruling is rejected, as we just stated that למיחזי כשיקרא לא חיישינן –

מוספות answers:

ויש לומר דאורחא דגמרא למיפרך ממילתא אף על גב דליתא - 14 And one can say that it is the manner of the גמרא to ask a question from a ruling even though it was rejected. חוספות proves this -

דבפרק ב' דכתובות (דף כא,ב) נמי פריך מדרב פפי אמילתיה דרב הונא¹⁵ וחוזר בה מחמת זה¹⁶ -For in the second מסכת כתובות of מסכת, the גמרא also challenges the ruling of ד"ה from the ruling of ב"ב, and on account of this question the גמרא retracts -

ומגיה דברים אף על גב דאמר בהכותב (כתובות דף פה,א) דליתיה - 17

And edits the statement of ה"ח, even though the גמרא in ברק הכותב states that the ruling of 5"7 is rejected. We see that we ask questions and even revise statements on account of a rejected ruling –

תוספות qualifies this previous proof:

ומיהו לפי המפרש התם¹⁸ דהא דקאמר ליתא לא קאי ארב פפי אלא כלומר ליתא לקושיא -However according to the one who explained there, that this which the גמרא

¹³ See previously in this תוספות that the ממרא asked on שמואל who said בבא בהרשאה, 'but the לא כתבינן אורכתא ruled לא כתבינן אורכתא

¹⁴ תוספות means that the גמרא wants to justify the ruling even according to the תוספות to the rejected ruling of the ההרדעי, who agree with רב פפי that we are concerned for מיחזי כשיקרא.

¹⁵ דינים ruled there that if two of the three דיינים recognize the signatures they may testify before the third דר הונא, and then they can all sign the authentication, provided that they testify before the two sign. This indicates that the authentication was already written (for all we require that they testify before they sign), but how can this be, since according to ד"כ this authentication is invalid, for since it was written prior to the authentication, it is מיחזי כשיקרא.

¹⁶ On account of this question (see footnote # 15) the גמרא revised the ruling of ד"ה that instead of saying the דיינים can testify to the third דיין before they sign, it is revised that they can testify provided the authentication was not written yet.

¹⁷ We see for this גמרא that it is customary for the גמרא to ask (and answer) question based on rulings that are rejected. 18 In כתובות and גיטין.

stated, 'it is not so', ' 19 the גמרא was not referring to the ruling of ר"פ regarding מיחזי כשיקרא, but rather it meant that there is no question -

ראין קושיא דבקיום שטרות דוקא חיישינן למיחזי כשיקרא דבית דין ²⁰ - דאין קושיא דבקיום שטרות דוקא חיישינן למיחזי כשיקרא דבית דין There is no difficulty from the ruling of ר"כ, for it is only by authentication of notes that we are concerned for the appearance of falsehood by a בי"ד -

רבים מדרב פפי - אבל בשאר מילי לא מדרב נחמן אז אין זה ראיה¹¹ משום דפריך מדרב פפי - However regarding other issues (not a בי"ד) there is no concern for מיחזי כשיקרא as we see from the ruling of ר"ב. If this is the correct interpretation of 'וליתא', there is no proof from the fact that the גמרא challenged ר"ה from the ruling of קיום שטרות, since קיום שטרות מוצר שטרות שטרות שטרות.

asks: תוספות

תוספות (first) offers a partial resolution to his question:

ומיהו אמתניתין דשבועות מצי לאוקמי בקרקעות וכמאן דאמר נשבעין 22 ר אמתניתין דשבועות בקרקעות בקרקעות בקרקעות ישני we can establish the inferred case (of מנה מנה מנה שביד של שבועות we can establish the inferred case (of נהרדעי מנה ל"ק לפלוני ביד פלוני הייבין of נהרדעי אוני מון לפלוני ביד פלוני הייבין since קרקע ווא בעלים agree that we can write a קרקע הרשאה is always קרקע and according to the מ"ד that we swear even on קרקע

- אבל בההיא דבכורות דאיירי בפדיון בכור ליכא לאוקמי כמאן דאמר פודין בקרקעות

¹⁹ In both מסכתות the גמרא challenged a ruling which indicated that א מסכתות לא היישינן למיחזי כשיקרא from the ruling of היישינן למיחזי כשיקרא. After asking the question the גמרא answers וליתא מדרב נחמן וליוא . We have (thus far) understood this 'וליתא' to mean that the ruling of ר"כ is rejected in face of the ruling of , who is not ר"נ וועש למיחזי כשיקרא. [The ruling of די is that according to ר"ב even if one finds a written עו in the garbage, he may give it to witnesses to sign and it is valid. Obviously there is no concern for מיחזי כשיקרא א מא rejected, and תוספות חנספות שמיר ווליתא' was rejected, and ווליתא' proof is valid. However there is another interpretation of the word 'וליתא'.

²⁰ We must be very meticulous when dealing with a בי"ד that there should be no sign of מיחזי כשיקרא.

²¹ wanted to bring proof from the discussion regarding ה"ח that the גמרא asks and revises statements based on a rejected view (the view of "ח"ח), which would explain the גמרא question based on the rejected view of the נהרדעי (see [text by] footnote # 14). However according to the מפרש , there was no rejection of ד"ם regarding ח"ם, therefore the אמרא rightfully challenged ה"ח who was also discussing קיום שטרות. We have no support for מחטפות answer.

²² See footnote # 6. The claim was that שמעון real estate. The דרים have to swear that they do not know any testimony before they are חייב קרבן עדות and generally the accepted opinion is that there is no קרקע on שבועה. However we can say that the inferred case is according to the משבעין על הקרקעות. See 'Thinking it over' # 1.

²³ See footnote # 6.

For that משנה states explicitly that we are not בכור a בכור with פרקע.

מוספות answers:

ריש לומר דאיכא לאוקמינה שהאחד חייב לחבירו²⁵ ושואל מדרבי נתן²⁸. And one can say that it is possible (for the ל"ק דנהרדעי) to establish the case where one owes his friend money and he is asking that he should be paid on account of the ruling of ד"ג –

An alternate explanation according to the ל"ק:

אי נמי שנתן לו במעמד שלשתן²⁹

Or you may also say that he transferred it to him in the presence of all three³⁰ -

תוספות inserts a caveat:

ומיהו בההיא דבכורות צריך לדקדק אם יכול ליתן במעמד שלשתן -

26

²⁴ The משנה there on מה,ב states that if two women (who are married to two people) gave birth to two בכורים and both fathers paid ten סלעים (five each) for the פדה"ב of both בכורים, and then one of the babies died before he was thirty days old and we do not know whose baby died. The rule is if they paid the money (10 סלעים) to one ה' סלעים must refund ה' ה' since one baby died prematurely, (and the two fathers will divide it), however if they gave it to two בהנים os obligated to return the ה' סלעים for he could argue, 'the baby which I redeemed is alive'. The אמרא asked that even if they gave it to one הרשאה he can tell each father who wants a refund that your baby is alive. The אמרא answered that one father gave the other father a הרשאה to collect the refund. Therefore he approaches the בכור and demands payment for one מורשה ה' סלעים סwes either him or the other father ה' סלעים and answered like the אין כוחבין אורכתא וכו' אורכתא וכו' say that לישנא בתרא how will the ה' שבחרא לישנא בתרא how will the לישנא בתרא how will the היי בתרא אור אור שבחרא היי שבחרא היי שבחרא היי בתרא אור היי שבחרא היי שבחר

²⁵ This means that they each gave the כהן five סלעים worth of קרקע.

²⁶ נא.א

²⁸ The ruling of ר"ב is that if שמעון owes, and שמעון owes, the law is that באובן can go directly to לוי and collect the amount he is owed (provided that לוי owes that amount [or more] to שמעון.

²⁹ In the case of בכור שמת בכור שמת (see footnote # 27) it is not necessary to say that yowe owes בכור שמת האנין, but rather that that told מעמד שמעון in the presence of the כהן (all three – מעמד שלשתן) that you is instructing the may owe to שמעון should be given to באובן (באובן באובן, שבועת העדות is instructing שמעון in the presence of all three (משביע and the משביע) that the money should be given to the one who is עדים the באובן, שמעון).

³⁰ מעמד שלשתן is a means of transferring assets from one to another without making a traditional שמעון. If שמעון leither a אמעון (either a פקדון or a loan), ראובן to transfer this asset to לוי (in the presence of all three לוי), and לוי becomes the new owner of this asset.

However regarding the case of בכורות, it is necessary to question whether he can transfer the מעמד שלשתן through כהן -

כיון דהוא עצמו לא היה יכול להוציא מידו ביון דהוא עצמו לא

Since שמעון himself would not be able to extract the שמעון from the possession of the כהן -

כמו שבכתובה אין יכולה ליתן במעמד שלשתן 23

Just like by a כתובה, where she cannot give it through מעמד שלשתן -

כיון דלא ניתנה לגבות מחיים כמו שמפורש בהחובל (לקמן דף פט,א) -

Since a כתובה is not given over to the woman that she can collect it while her husband is still alive, as it is stated explicitly in פרק החובל.

תוספות discuses an anticipated difficulty:

יאין לתמוה על מה שאנו נוהגין לכתוב הרשאה אפילו במלוה -And one should not be astounded regarding our custom to write a הרשאה even

אף על פי שאין אדם יכול להקנות הלואתו לחבירו33 -

Even though that a person cannot transfer his (oral)³⁴ loan to his friend -

בדמוכח במי שמת (בבא בתרא דף קמח,א) שדוחק למצוא דהלואתו לפלוני איתא בבריא³⁵ - As is evident in פרק מי שמת, where the גמרא struggles to find a case that by a healthy person he can transfer his loan to another -

ילא מצי לאשכוחי אלא הואיל ויורש יורשה³⁶ אי נמי במעמד שלשתן³⁷ - **And** the גמרא **could not find** a case where it is transferred, **rather** the reason it is

for a loan -

³¹ הוספות is suggesting that מעמד שלשתן is effective only if the bestower (ראובן in footnote # 30), can collect the asset from the one who owes it to him, however if the bestower cannot collect it, as in our case where neither father can collect from the סעמד שלשתן, in that case מעמד שלשתן may not be effective.

³² The wife cannot instruct her husband to transfer the כתובה obligation to a designated recipient even במעמד שלשתן, since right now the woman cannot collect her כתובה (she is still married). The same applies elsewhere that perhaps is effective only when it can be collected from the debtor now. See 'Thinking it over' # 2.

³³ The idea why a מרשה is effective is because we consider it that the מרשה transfers the ownership of the assets in question to the מורשה. However since one cannot transfer a loan (even with a valid קנין), how can he write a הרשאה, since the מרשה cannot transfer the loan.

³⁴ One can transfer a מלוה בשטר to his friend by writing another שטר, stating that he is transferring the debt to the new recipient, and in addition by handing over the original שטר to the new recipient. This does not apply to a מלוה ע"פ.

³⁵ The גמרא there states that if a שכיב מרע says שלוני (the loan which someone owes be should be paid to פלוני, the rule is that the הוא must pay הלואתי לפלוני asks where do find that by a בריא such a transfer works (even) with a saks where do find that by a בריא such a transfer works (even) with a שכ"ם, so that we can say that by a שכ"ם מרע it works by saying (without a קנין). The made a קנין is required, by a שכ"מ it is sufficient that he says it and it is considered as if he made a קנין. However if something cannot be transferred with a קנין (like הלואתי לפלוני), how can it be transferred by the saying of a שכ"מ is not better than a "קנין".

 $^{^{36}}$ If a מלוה (even a בריא) dies, the debtor owes the money to the heirs of the מלוה.

³⁷ See footnote # 30.

effective by a שכ"מ is since his heir inherits this loan, therefore he can transfer it with a מתנת שכ"מ, for it too is considered an inheritance, or you can also say that this מלוה ע"פ can be transferred במעמד שלשתן, therefore it is also effective by מתנת שכ"מ even if it was not given במעמד שלשתן -

משמע דבשום ענין לא מצי מקני ליה -

It seems from that גמרא that there is no way in which a מלוה ע"פ can be transferred, so how is it that we write a מלוה ע"פ on a מלוה ע"פ since it cannot be transferred to the מורשה –

תוספות explains how we can write a הרשאה (even) on a מלוה ע"פ:

דכיון דקיימא לן כאיכא דאמרי³⁸ -

For since we have established the ruling like the א"ל of the נהרדעי -

ולהך לישנא אמטלטלין דגזילה נמי כתבינן אורכתא³⁹ -

And according to this version we can write a הרשאה even on stolen movables -אף על פי שאין יכול להקנותו כמו שאין יכול להקדיש -

Even though the owner of the stolen goods cannot transfer ownership of these

goods to another, just as the owner cannot be מקדיש these מטלטלין דגזילה - מטלטלין

- דקיימא לן כרבי יוחנן דגזל ולא נתייאשו הבעלים שניהם אין יכולין להקדיש For we have established the ruling like "That in a case where he stole an item and the owners were not מתייאש, neither of them (the thief or the owner) can be מקדיש this item, and the same applies that they cannot be מקנה this item -

- 40כדמשמע בפרק קמא דבבא מציעא (דף ז,א עיין שם) דפריך מיניה לרב As it seems in the first מסכת ב"מ of מסכת אhere the גמרא asks from the ruling of ר", on 27 -

- ומשמע נמי התם דסבר סתמא דגמרא דאם המסותא⁴ מטלטלין לא היה נגזל יכול להקדיש And it also appears from the גמרא there that the גמרא assumes that if the מסותא was movable, the מקדיש would not be able to be מקדיש it, and nevertheless according to the א"ד we write a הרשאה on מטלטלי דגזילה -

הוא הדין הלואה⁴ אף על פי שאין יכול להקנותה כתבינן הרשאה -The same rule applies to a loan that even though the creditor cannot transfer it,

³⁸ See footnote # 2 & 9.

 $^{^{39}}$ See previous א"ד חוס' הוס' that the dispute between the ל"ק and the א"ד and the מטלטלי דגזילה...

⁴⁰ In our text there it is רב נחמן from whose ruling it was inferred that if the aggrieved party can retrieve his loss in court, he can be מקדיש it. The גמרא challenged this ruling from ר"י who maintains שניהם אין יכולין להקדיש. This proves that the גמרא accepts the ruling of ר"י.

⁴¹ A מסותא is a bath(house).

⁴² הוספות is comparing הלואה to הרשאה; if הרשאה works by גזילה it should work by הלואה. In both cases the item is not in the תשות of the מרשה. By הוילה the item exists, but it was taken from the owners unwillingly – גזילה. By הלואה the item does not really exist, it is money owed to him (even if it was given voluntarily).

nevertheless we can write a הרשאה on this loan, just like we can write on מטלטלי דגזילה - יטעמא דלהאי לישנא מסקינן דשליח שויה ⁴³

And the reason why we can write it is because according to this version of the א"ד the מרשה concludes that the מרשה made the מורשה into a שלית -

ועשו תקנה לענין שליחות כאילו היה קונה קנין גמור -

And the הכמים made an enactment regarding this שליח/מורשה as if the שליח/מורשה would acquire the item in question with a complete קנין

חוספות offers support for this custom of writing a הרשאה for a loan:

- ריש סמך למנהג בהגוזל (בתרא) (לקמן דף קד,ב) דרב פפא הוה מסיק זוזי בי חוזאי And there is support for this custom in (פרק הגוזל (בתרא), where the גמרא relates: the אזאי חוזאי חוזאי -
- אקנינהו לרב שמואל בר יהודה אגב אסיפא דביתיה ⁴⁴ כי אתא נפק לאפיה עד תווך He transferred the ownership of this money to רשב"י through the קנין אגב using the threshold of his house, and when רשב"י came back with the money, רב פפא went out to greet him until תווך; he was so happy that he retrieved his money -

ו<u>מסיק</u> משמע לשון הלואה –

And the word מסיק indicates a loan. We see from there that מרשה was מרשה this loan to רשב"י –

תוספות rejects this proof:

ויש לדחוק דמסיק בעיסקא מיירי שלא ניתן להוצאה⁴ – ⁴

And one can deflect this proof for the term מסיק can be discussing an investment that cannot be spent for his own interest (and not [necessarily] a loan) –

An additional refutation of this proof:

ר ומסיק ומסיק לא גרסינן ומסיק החוד דבהזהב (בבא מציעא דף מו,א) ובהמוכר את הספינה (בבא בתרא דף עז,ב) לא גרסינן ומסיק And additionally in פרק המוכר את הספינה where this story is cited, the text does not read, ומסיק זוזי בי חוזאי -

אלא הוה ליה זוזי בי חוזאי בכל הספרים –

But rather in all the texts it reads, 'he had money by 'הוזאי' which indicates more of a פקדון' than a loan -

45 Either the initial invested money exists or the goods which were purchased with the money exists.

⁴³ The הקנאה of a הרשאה is a legal fiction. The item always belongs to the מרשה , not the מרשה is a legal fiction. The item always belongs to the אר מרשה is that we consider the מרשה as the owner. Therefore it is understood that the מרשה cannot really be מקנה the item in question since it is not תרשה, so really the שליה is merely a שליה of the שליה בעלים. Regarding this שליהות instituted that we consider the שליה as the owner, for the limited purpose that other litigant cannot claim.

⁴⁴ This was the mode of קנין that made the הרשאה effective.

יאין לדקדק מההיא דבכורות 46 (דף מט,א) גבי פדיון הבן שיכול להרשות האין לדקדק מההיא דבכורות מסכת בכורות מסכת בכורות מסכת בכורות מסכת בכורות פעה that one may be מרשה even for a loan, for there we say that one was מרשה the other to retrieve the money from the בהוף -

- אף על פי שניתן לכהן על מנת להוציא מסקי אדעתייהו שימות תוך שלשים אוף על פי שניתן לכהן על מנת להוציא דלא מסקי אדעתייהו שימות תוך שלשים with the intent that he can spend it, for they did not assume that the child would die within thirty days (and they will want a refund) -

אלמא יכול להרשות במלוה -

It is therefore seemingly evident that on can be מרשה even for a loan –

תוספות rejects this proof:

דהתם על כרחך לאו על מנת להוציא נתנו לו⁴⁸ –

For there, perforce we must assume that they did not give the פדה"ב money with the intent that he spend it -

- דקיימא לן כשמואל דאמר התם בסמוך לההיא שמעתא (שם) For we have established the ruling like שמואל, who stated there, nearby to that סוגיא -

דפודה בנו בתוך שלשים ונתאכלו המעות דאין בנו פדוי:

That one who redeems his son within thirty days of his birth and the money was consumed before the child reached thirty days, that his son is not redeemed, so the must have been instructed to hold on to the money, therefore it was a פקדון and not a loan, that is why a הרשאה could be written.

<u>Summary</u>

We can write a מטלטלי דכפריה מטלטלי since the ruling is like the א"ד and we are not concerned for מיחזי כשיקרא. We may even write a הרשאה on a loan since he is a הקנין גמור for whom the חכמים instituted as if he acquired it.

Thinking it over

1. תוספות writes that we can establish the case of שבועות (according to the ל"ק of the פקדון (נהרדעי writes that we can establish it by a פקדון מחשבית (נהרדעי answer that we can establish it by a פקדון אינו מחשבית מחשבית של שבועות מחשבית שביע מחשבית שביע מחשבית מחשבית מחשבית שביע מחשבית מושבית מחשבית מושבית מושבית מחשבית מושבית מושבית מושבית מושבית מושבית מושבית

_

⁴⁶ See footnote # 24.

⁴⁷ The difference between a loan and a פקדון (deposit) is that the borrower may spend the money of the loan, while the custodian of a במעמד שלשתן may not use the money at all. A הלואה cannot be transferred (unless במעמד שלשתן), however a פקדון can be transferred.

⁴⁸ Rather it was given to the פקדון as a בקדון.

⁴⁹ See footnote # 22.

(where he can be מקדיש it 50)?! 51

2. תוספות seem to be (somewhat) unsure whether מעמד שלשתן would be effective by בכור since the bestower cannot collect it from the כהן, just as מעמ"ש is ineffective by a מעמ"ש any different from כתובה that it is possible to distinguish between them, and maintain that by מעמ"ש would be effective?

⁵⁰ See footnote # 39.

⁵¹ See מהרש"א.

⁵² See footnote 32.